

ת"פ 44807/01/13 - מדינת ישראל נגד ע א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44807-01-13 מדינת ישראל נ' א

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

מדינת ישראל

בפני

בעניין:

המאשימה

נגד

ע א (אחר/נוסף)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בשני אישומים, בעבירות הבאות:

תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), אינשים, לפי סעיף 192 לחוק, וכן תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת נישאו זה לזו והמתלוננת היתה בחודש הרביעי להריונה, בעת האירוע שנסיבותיו יפורטו להלן:

ביום 10.1.13, במהלך ביקור של בני משפחת המתלוננת בביתם של הנאשם והמתלוננת, צעק הנאשם על המתלוננת. לאחר שבני המשפחה עזבו את המקום, אמרה המתלוננת לנאשם "לא יפה מולם". בנסיבות אלה, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שבעט ברגלה הימנית ובבטנה, היכה באגרופיו בכתפה ובראשה, נשך אותה בלחיה השמאלית ומשך את לחיה באצבעותיו. כתוצאה ממעשים אלה סבלה המתלוננת מסימני חבלות בראשה, חבלה בכתפה הימנית, סימן חבלה בבית החזה, חבלה ביד ימין, חבלה במפשעה וברגל ימין. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת, בכך שאמר לה: "אני לא אביא לך שום דבר ואני אמשיך להרביץ לך ולהשפיל אותך".

בהתאם לאישום הנוסף, כשלושה חודשים עובר לאישום שלעיל, דרש הנאשם מהמתלוננת שתנקת את בית אמו. המתלוננת סירבה, ובתגובה תקף אותה הנאשם, באגרופים לראשה. כתוצאה מכך התעלפה המתלוננת והתעוררה לאחר שהנאשם שפך מים על ראשה.

2. טרם נשמעו הטיעונים לעונש, התקבל תסקיר בעניינו של הנאשם. הנאשם בן 26, גרוש ואב לילד בן

שנתיים, בן למשפחה ברוכת ילדים, נשר מלימודים בגיל 17, והחל לעבוד בעבודות מזדמנות. הנאשם נישא למתלוננת בהיותו בן 22, באמצעות שידוך. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, אך שרות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל על עצמו אחריות חלקית וכללית, תוך שטשטש וצמצם את חומרת המעשים. במצבים מלחיצים ומרגיזים, הנאשם נוטה להגיב בצורה אימפולסיבית, תוקפנית ולעיתים אף אלימה. לצד זאת, לא התרשם שרות המבחן מדפוסי התנהגות אלימים, למעט אותם מצבים כאמור לעיל. בבסיסו, לנאשם מערכת ערכים נורמטיבית. בני הזוג התגרשו בחודש מרץ 2014. מעצרו של הנאשם, וההליכים המשפטיים, המחישו עבורו את חומרת המעשים וחידדו את גבולות התנהגות אסורה. נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות.

בית המשפט דחה את מתן גזר הדין תוך הפניית הנאשם לקבלת חוות דעת ממונה. בהחלטה זו צוין במפורש, כי אין בבקשה מהממונה על עבודות השירות כדי להעיד על העונש שיוטל על הנאשם. בטרם מתן גזר הדין, לא ניתנה עדיין חוות דעת ממונה, אולם נוכח אופי גזר הדין שיוטל על הנאשם, אין מקום להמתין לקבלת חוות דעת זו.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הדגישה את נסיבות ביצוע העבירה בכל אישום, וכן את העובדה שהתקיפה בוצעה בזמן שהמתלוננת בהריון. בנוסף, ציינה המאשימה את הערכים המוגנים של שלמות גופה ובטחונה של המתלוננת. האמור בתסקיר הצביע על בעייתיות באישיותו של הנאשם, זאת לצד הודאתו במיוחס לו. בנסיבות אלה, טענה המאשימה כי מתחם הענישה נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר, ובמקרה זה עתרה להשית 14 חודשי מאסר בפועל.

4. הסנגור הסכים כי מדובר במעשים חמורים, אולם חלק על מתחם הענישה שהציגה המאשימה. לטענתו, הנאשם אדם צעיר, חיובי, לא אלים, אהוב על הבריות. הנאשם והמתלוננת נכנסו למערכת זוגית ללא ניסיון קודם, ויחסיהם עלו על שרטון תוך תקופה קצרה. כיום, בני הזוג גרושים, כאשר הנאשם מתראה עם בנו אחת לשבוע. הנאשם היה עצור למשך חודשיים, ולאחר מכן השתחרר בתנאים מגבילים תחת איזוק אלקטרוני, למשך שבעה חודשים. הסנגור הפנה לתסקיר, לכך ששירות המבחן לא התרשם כי הנאשם אינו בעל דפוסיים אלימים, ולכן הסיכון הנשקף ממנו נמוך. לפיכך, עתר להסתפק בעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות.

הנאשם טען בפני כי טעה, הביע חרטה על מעשיו, וביקש לאפשר לו להתפרנס, לראות את בנו ולכלכלו בתשלום מזונות.

מתחם הענישה

5. אדם הנוקט בכח הזרוע כלפי זולתו, פוגע בזכות הפרט לשלמות גופו ולביטחונו האישי. מעשים אלה

לובשים משנה חומרה, כאשר הם מכוונים כלפי בת זוג, החיה עם הנאשם תחת אותה קורת גג, בתא משפחתי אינטימי ומצומצם, תא האמור להוות עבורה מקום מבטחים ועוגן. עבירות האלימות במשפחה, וכלפי בנות זוג בפרט, הפכו לנפוצות, באופן שהביא את המחוקק להחמיר במידת הענישה בגין עבירות אלה. לא פעם, קורבנות העבירה במקרים דומים מתקשות לגייס כוחות ותעצומות נפש, על מנת להתלונן כנגד בן זוגן. בשל כל האמור, הדגישה הפסיקה את הצורך במתן מענה עונשי הולם כנגד גברים מכים. מגמת הפסיקה הנוהגת במקרים אלה, הינה החמרה בענישה (רע"פ 7513/12, **בלאל מרעי** נ' **מדינת ישראל**, (22.10.2012), פסקה 16). יחד עם זאת, יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, נסיבות המשתנות באופן משמעותי בין מקרה למקרה בעבירות מסוג זה, ויש להקנות להן משקל רב בעת קביעת מתחם הענישה.

6. במקרה הנידון, מדובר בשני אירועים נפרדים, בנסיבות שונות, אשר התרחשו בהפרש של כשלושה חודשים האחד מהשני, ולפיכך יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים.

האירוע הראשון, המאוחר בזמנים, כלל תקיפה קשה ומתמשכת של המתלוננת, בשל הערה קלה מצידה על התנהגות הנאשם בנוכחות בני משפחתה. יש לציין לחומרה, כי התקיפה אירעה בעת שהמתלוננת מצויה בהריון, והנאשם לא נמנע אף מבעיטה בבטנה. הנאשם נתן דרור לכעסיו ולאלימותו, והיכה את המתלוננת בחלקי גופה השונים, לרבות בראשה, בכתפה, בפניה, בבטנה וברגלה. הנאשם היכה באגרופיו, בעט, נשך את המתלוננת בפניה, והותיר בה חבלות פיזיות רבות, כמתואר בעובדות כתב האישום. מדובר בפרץ אלימות בלתי מרוסן, וללא כל גבולות, אשר הופנה כלפי אזורי רגשים בגופה של המתלוננת דוגמת אגרופים לראשה, בעיטה בבטנה, ונשיכה בלחיה.

האירוע השני אירע אף הוא בתגובה לאי שביעות רצון הנאשם מתגובת המתלוננת, אשר סירבה לבקשתו לנקות את בית אימו. בתגובה, היכה הנאשם את המתלוננת באגרופים לראשה, באופן שהביא לעלפונה. אף במקרה זה, הנאשם היפנה את אלימותו כלפי אזור רגיש בגופה של המתלוננת, ובאלימות בעוצמה משמעותית, אשר הביאה לעלפון.

7. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי האישום הראשון נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר, ואילו מתחם הענישה לגבי האישום השני נע בין 7 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים

8. הנאשם בפני הוא צעיר, ללא כל עבר פלילי, אשר אלה הם שני המקרים הבודדים בהם היה מעורב בעבירות פליליות. יש לשקול לזכות הנאשם את קבלת האחריות על מעשיו, בטרם שמיעת עדים, וכן את החרטה שהביע. בני הזוג התגרשו, הנאשם מתראה עם בנם המשותף אחת לשבוע, ואף אמור לדאוג לתשלום מזונות, אשר יפגעו ככל שיוטל על הנאשם מאסר. משקל משמעותי נוסף, יש לתת להתרשמות שרות המבחן, כי מעצרו של הנאשם וההליכים הפליליים כנגדו, היוו הרתעה כלפיו מלשוב ולבצע עבירות.

אין ספק שמדובר בנתונים כבדי משקל, ואולם בנסיבות מקרה זה, אין בהם די על מנת לסטות ממתחמי הענישה שנקבעו. מדובר בשני מקרים חמורים, המתאפיינים באלימות קשה ומתמשכת, אשר אירעה על רקע קושי של הנאשם בהתמודדות עם מצבים מסוימים, ותגובות תוקפניות ואימפולסיביות מצידו. שרות המבחן אף הוסיף וציין, כי הנאשם מתקשה להכיר בחלקי אישיותו והתנהגותו הבעייתיים. מקרה זה אינו המקרה בו יש לסטות לקולא

ממתחמי הענישה, בשל נימוקי שיקום. כל הנימוקים לזכות הנאשם, אשר פורטו לעיל, ישקלו במסגרת קביעת העונש המתאים ומידת החפיפה בין העונשים שיוטלו, זאת לצד התחשבות נוספת אף במשך המעצר ומעצר הבית, בו שהה הנאשם.

אציין, כאמור לעיל, כי בטרם מתן גזר הדין, התבקש הממונה על עבודות שרות לערוך חוות דעת בעניינו של הנאשם, אולם בית המשפט קבע מפורשות כי בהחלטה זו אין כדי להצביע על אופן סיום התיק, ועל אופי גזר הדין שיינתן (עמ' 12 לפרוט').

9. לאחר ששקלתי את אופיים הדומה של האירועים, אני קובע כי יש להטיל על הנאשם עונש אחד אשר יתחשב בשני המקרים.

לנוכח כל האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בין הימים 10.1.13 ל- 7.3.13.

ב. שמונה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ה, 05 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.